

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Ljubljena führer

3. del

Adolf Hitler: Vodja osebnega žrtvovanja

Michael Storm

Nacionalsocializem, tako kot vsako revolucionarno gibanje, poganja *osebno žrtvovanje*. Naše gibanje je edinstveno v tem, da naš vodja ni bil zgled osebnega žrtvovanja le med bojem za oblast, ampak je to počel vse svoje življenje.

Ko je bil Hitler še mladenič, je svojo sirotsko pokojnino prepustil mlajši sestri Pauli, nato pa se je sam podal na pot preživetja v sovražnem svetu, kjer si je moral vsakdanji kruh grenko izboriti. Ta zgodnji zgled postavljanja potreb drugih pred svoje je bil v njegovem življenju stalnica.

Med prvo svetovno vojno je Hitler doživljal vse težave navadnih vojakov. Njegov regiment je bil na fronti izkrvavljen. Ko se je njegova moč zmanjševala, je moral vsak mož narediti več. Nihče ni naredil več kot Hitler. Nenehno se je prostovoljno prijavljal za dodatne dolžnosti, sprejemal najnevarnejše naloge in desetkrat le za

las zgrešil smrt. Zdelo se je, kot da bi lahko samo s svojo voljo Nemčiji prinesel zmago. Ko je bil čas, da odide na zaslužen počitek ali dopust, ga je zavrnil in namesto tega ga je dal poročenemu moškemu, da je lahko preživel čas doma z družino.

Hitler se je po udarcu v hrbet in ponižujočem porazu Nemčije zaobljubil, da bo preostanek življenja posvetil temu, da bo Nemčija postala velika in da bo razveljavil zlobno Versajsko pogodbo. V teh letih boja je poznal še večje pomanjkanje kot v mladosti.

Njegova osebna garderoba je bila tako skromna, da je moral član stranke podariti obleko, da se je Führer lahko srečal s pomembnimi industrialci. Ne le da je živel skromno, da je lahko vsaka marka šla v boj, ampak je moral opustiti tudi svoje sanje o tem, da bi kdaj postal (vsaj tako se mu je takrat zdelo) umetnik ali arhitekt.

Materialne koristi pa niso bile edine žrtve, ki jih je stranka zahtevala od svojega vodje. Hitler je pogosto obžaloval, da ne more uživati v ognjišču in naročju lastne družine, ker se ne more poročiti, saj je poročen z vso Nemčijo. Še huje, vedel je, da nikoli ne bo mogel spoznati radosti očetovstva, saj bi bilo to nepravilno do njegovih otrok, tj. breme sledenja njegovim stopinjam bi bilo zanje preveliko.

Ko se je vojna vsilila Nemčiji, je moral Führer opustiti svoje sanje o obnovi mest. Nato si je nadel uniformo in je ni hotel sleči, dokler ni bila dosežena zmaga. Delal je 24 ur na dan in vedno imel več dela. Njegov sedež, "volčji brlog" v Rastenburgu, je bil zakopan v močvirnatem gozdu, ki je bil poleti prevroč in pozimi prehud. Njegovo osebje je na to službo gledalo kot na neveselo nalogo in je komaj čakalo, da jih premestijo v Pariz ali Berlin, pri čemer bi Führerja pustili za seboj, da bi se trudil za Nemčijo brez zabave, svetlih luči ali sladkih sadov zmage.

Spomladi leta 1945 se je Hitler v führerjevem bunkerju za nekaj minut umaknil z vojaških konferenc in občudoval makete veličastnih nacionalsocialističnih mest, ki jih je sanjal zgraditi po vojni, čeprav se je še predobro zavedal, da ne bodo zgrajena še za njegovega življenja.

Ko so na mesto začeli padati sovjetski izstrelki, je generalu Waffen SS Leonu Degrellu dejal, da če bi imel sina, bi si želel, da bi bil takšen kot Degrelle, vendar mora Degrelle skupaj s polkovnikom Hansom-Ulrichom Rudlom ohraniti življenje, da bosta s svojim junaštvom navdihovala prihodnjo nemško mladino. Führer je dejal, da se bo za Nemčijo žrtvoval in ne bo pobegnil, temveč se bo do konca boril s sovražnikom, nato pa kapitalistom in boljševikom odvzel njihov židovski užitek,

da ga ne bodo samo sodili, temveč tudi pohabljali njegovo telo, in tako se je boril, dokler "Untermenschen" niso bili le še nekaj metrov stran, nato pa je odletel v Valhallo.

Adolf Hitler je bil človek, ki je za svoje ljudi žrtvoval sebe, vse svoje življenje. Velika krepost je notranja značilnost nacionalsocializma, tj. žrtvovanje posameznika za večje dobro. Zato je en sam nacionalsocialist vreden sto demokratov ali republikancev. Zaradi tega smo tako močni in se nas tako bojijo.

Kot mladi nevihtnik sem 48 ur na teden delal v lokalni tovarni, celotno plačo namenjal stranki, čistil sedež, vodil pisarno, zbiral podpise pod peticije, pripravljaj obroke, dajal intervjuje za televizijo in se občasno zabaval v uličnih bitkah s smetjo. Večino "poštenih" nacionalsocialistov je bilo težko najti, ko je bilo treba delati ali prispevati nekaj pravega denarja. Ni presenetljivo, da so bili vsi izločeni iz gibanja, ne zaradi groženj s smrtjo ali bombami, temveč zaradi pomanjkanja prepričanja v nacionalsocializem. Želeli so se "zabavati" in žanjeti slavo na račun dostojanstvenih žrtev drugih tovarišev. Ti troti so hitro zapustili stranko in vsakič, ko so to storili, nas je to okrepilo.

Moj denar, znoj in kri so v primerjavi z žrtvami našega Führerja zanemarljiva daritev. Vendar pa je naše gibanje danes polno tovarišev, ki so zaradi svojih žrtev postali junaki: pravi nacionalsocialisti, kot sta Reinhard Sonntag, ki je pred nekaj leti dal svoje življenje, in Gottfried Kuessel, ki je že več kot dve leti v zaporu (čaka ga še osem let zapor), pa tudi mnogi, mnogi drugi, ki jih zaradi varnostnih razlogov ne moremo imenovati, a brez katerih danes ne bi držali v rokah tega časopisa in brali tega članka.

Nacionalsocialisti ocenjujemo moškega ali žensko le po enem merilu moči, in sicer po tem, koliko *se žrtvuje za zmago*. Kako pametni so (ali mislijo, da so), kako bogati so, za kako dobre borce se imajo ali koliko piva lahko zaužijejo, vse to ne pomeni ničesar ... samo to, *koliko se človek razdaja!*

Vsak od nas - tudi *ti in jaz* - si mora zastaviti to ključno vprašanje!

Heil Hitler!

Začetek

To poročilo o Führerjevem zadnjem boju v prvi svetovni vojni je izšlo v reviji *Der Schulungsbrief* marca 1934. Napisal ga je Kurt Jeserich, temelji pa na informacijah Hitlerjevega vojnega tovariša Ignatza Westenkirchnerja, ki se je v tridesetih letih prejšnjega stoletja iz Amerike vrnil v Nemčijo.

Po vsej Flandriji se širi velik stok smrti. Oklepna smrt je povsod. Tom zemljo trese med obrambno bitko leta 1918. Ogenj se vali čez luknje po strelah in jarke. Angleškim enotam ne uspe napad na višine Moche v bližini Cominesa. Ameriške napadalne enote se sesujejo pred peščico žepov bojne volje poljske sivine. Kolone tankov se smrtno razbijajo ob skalo nemškega junaštva.

Med hrumenjem streljanja iz brzostrelk se oglašajo havbice, artilerija, mine in izstrelki iz potaplajočih se letal. Kri pognoji zemljo, ki diši po strelnem prahu in v kateri mrtvi ne najdejo miru niti po smrti. Iz gore žrtev usoda oblikuje spomenik junaštva in strašne agonije skoraj obupane človečnosti.

Svet je sovražno zaprisežen. Uničenje! uničenje! kriči iz vročih topovskih cevi.

Tudi sprednja stran je bila takšna!

V jarkih in lisicah ležijo raztreseni junaki polka Seznam z brzostrelkami in puškami, stisnjeni v brazde razdražene zemlje; krvavi, a se še vedno borijo, preklinjajo, a se ne umaknejo!

Večer 19. oktobra 1918 se zgrne nad Flanderjevo smrtno ranjeno pokrajino. Toda smrt še vedno ne spi. Še vedno bliska, rumeno-rdeče in besno, kot divji ogenj materialne bitke. Vojaki so izčrpani, mokri in blatni, utrujeni in lačni. Posamezni možje se dvigajo iz jarkov in se v naglici potikajo od luknje do luknje proti zaledju: nosači hrane! Sovražnik podvoji ogenj.

Trije mušketirji, tekači iz polkovnega štaba, tekmujejo s smrtjo. Nekje zadaj je zapuščen artilerijski bunker. Tam naj bi stala poljska kuhinja. Skok za skokom napredujejo skozi točo svinca.

Med frontnimi linijami žarijo srhljive luči pisanih raket. Nato končno najdejo artilerijske izstrelke in prazne zabojnike za izstrelke. Dobili so kuhinjo na polju. Trije mušketirji si oddahnejo.

Toda sovražnikove baterije spet divjajo. Udarec za udarcem trepetajoči blisk raztrga vrelce zemlje. Les in kosi jekla letijo skupaj z blatom in padajo na streho

bunkerja. Četrť ure za četrt ure mineva. Nemogoče se je vrniti na fronto. Vojaki se stiskajo in čakajo v bunkerju. Desno in levo, pred njimi in za njimi pa v jekleni kopeli divja učinek najstrašnejše tehnologije uničevanja. Trije bavarski mušketirji so zaradi samovolje topovskih cevi zaprti v zemeljsko luknjo; njihova življenja niso več odvisna od junaškega dejanja in lastne volje, temveč zgolj od nesmiselnosti naključij in poslušnosti neznanih artileristov za nemškimi topovi, ki skušajo ugnati angleške nasprotnike.

Takšne ure na fronti velike vojne zahtevajo prave moške. In če je marsikateri vojak sedel, ko sta mu groza in obup dihala za vrat, je tu, v napol zakopanem bunkerju blizu Moche v Flandriji, v tej noči 19. oktobra 1918 sedel nekdo, ki je obvladal ta obup, kapral, tekač, brodar, dober tovariš. V sebi je premagal tisto, kar je druge pogosto strašilo. Štiri leta je stal na fronti. Tu, v Flandriji, je nekoč doživel svoj ognjeni krst. Od takrat je v duhu prostovoljstva svojega junaštva šel skozi stisko in smrt. Bayerriwald, Wytschaete, La Basse, Fromelles, Somma, Bapaume, Soissons, LaFontaine - to so bile velike bitke, ki jih je doživel. Ko so vsi obupali, je ostal trden; ko so drugi preklinjali, je molčal. Ko so izčrpani padli, je opravil svojo dolžnost. Da, storil je več kot le dolžnost: pogosto je nadomestil tovariša in - namesto njega - sam tvegati smrt v peklu bitke. Tekači polka so poznali njegovo pobudo - naprej, naprej -, kadar je bilo treba prek zapornic prenesti ukaze na fronto. Ko se je pripravljati na skok iz kritja, obkroženega z besom uničenja, je njegov glas izzvenel odločno: "Sedaj k stvari!" Zdi se, da ni imel živcev, in ko so drugi izgubili živce, jih je pogledal s svojimi velikimi, jasnimi očmi in spet so se pomirili ter se borili naprej.

Ko je z njimi preživljal tiste redke, mirne ure za fronto, je navdušeno govoril o svoji ljubezni do domovine! Govoril je o gotovosti zmage in o usodi, ki jo bo Nemčija nekoč imela, saj je imela za seboj usodo, ki je sicer ne bi bilo treba imeti.

Niso ga razumeli, zmajali so z glavo, ko je tako govoril. Kljub temu so v njegovih besedah začutili nekaj velike resnice. Zaradi tega so bili prestrašeni in nemočni, zato so se začeli smejati.

"Nekega dne, veliko pozneje, me boš razumel!" je običajno rekel takrat. Pogosto je te pogovore končal alarm, ukaz za novo misijo. Potem je spet stal na svojem mestu, kapral, tekač.

Zdaj so vsi trije skupaj sedeli v razdejanem bunkerju. Ura za uro je minevala.

Nato se je nenadoma, dolgo pričakovano, v bunker zaletel blisk eksplozivnega izstrelka. Detonacija je moške vrgla na tla, jih ohromila v grozi in dvignila zemljo. To je bil neposreden zadetek v vhod v bunker. Vse se je zgodilo v delčku sekunde.

Potem se je v nevidnem oblaku prikradla hudičeva groza vojskovanja v naši civilizirani dobi: plin!

Medtem ko se na frontni črti začne nov napad, se možje v tukajšnjem bunkerju borijo proti jedki smrti, ki razjeda pljuča in oči. Na fronti napad divja. V bunkerju se nadaljuje neskončna noč...

V jutranjem mraku se na postajo za preoblačenje spotika kapral. Nekaj dni pozneje se bolniški vlak odpelje proti domovini. V vagonu, poleg ustreljenih borcev, sedi slepi vojak, včerajšnji tekač, brodolomec.

Tisti, ki v neskončnosti bitk s svojimi zdravimi očmi ni mogel videti dlje od svojega sektorja jarka in majhnega koščka lukenj po strelah, na katerem je smrt zaman poskušala uloviti njegovo življenje in njegove ukaze za vojsko, je zdaj - slepi - postal videči. Okoli njega je noč, toda v njegovem srcu žari slava svetega postajanja, in on, slepi, zdaj v luči tega plamena jasno vidi neskončna prostranstva svetovnih dogodkov, ki so se začeli s krvjo in se bodo s krvjo tudi končali. Vidi usodno hrepenenje svojega ljudstva, vidi trpljenje in bedo celotnega sveta. Da, vidi pot do odrešitve!

In medtem ko rdeče množice pljuvajo na grb rajha, medtem ko uporniki razpirajo krpe svobode, v tem človeku zori volja: kri te vojne ne bi smela teči zaman. Zmagoviti venec boljše zmage - Nemčija ga bo nekega dne dvignila na zastave svojega novega ljudstva!

To je bila tiha prisega slepega vojaka in tako se je 9. novembra 1918 v bolnišnici v Pasewalku začela zgodovina nacionalsocialističnega gibanja.

En človek je odšel od tod in postal bobnar, in povsod, kjer je iz ljudi oblikoval nove Nemce, so ti dvignili roko v znamenje svoje nove vere, tako kot so predniki dvignili kopje, ko so pozdravili svojega kralja, Führerja.

Adolf Hitler v prvi svetovni vojni

Frontni tovariši (1914-1918) Führerjevega poročila

En človek vzame dvanajst zapornikov

10. oktobra 1914 je 1 odšel na zahodno fronto s polkom "List", ki mu je pripadal tudi Hitler. Naš prvi sektor je bila Flandrija. Toda šele leta 1916, med srditimi materialnimi boji, sem osebno spoznal Adolfa Hitlerja. Oba sva do takrat vojno prestala brez poškodb. Nekega večera sva bila oba na zapuščenem topniškem položaju, ko je sovražnik začel ostro in divje streljati. Nato so nam "postregli" s plinom. Celo noč je artilerija obstreljevala naš položaj. Mislila sva, da sva vse dobro prestala, vse do zore, ko sva izvedela, da je Hitler izgubil vid. Sam je rekel, da ne vidi, in si z rokami stisnil pred boleče oči. Nato so ga odpeljali v terensko bolnišnico v zaledju.

Dobro se spominjam dogodka, ki priča o Hitlerjevem osebnem pogumu v vojni. Zgodilo se je v Epagnyju. Med napredovanjem je moral Hitler kot kurir prečkati gozdnato pobočje, ki so ga zasedli francoski vojaki, odrezani od svoje enote. Vrhovi njihovih čelad so štrleli čez vrhove okopov. Adolf Hitler jih je prepoznal skozi svoja terenska očala, zgrabil pištolo in z roko naredil znak proti hrbtu, kot da se za njim približujejo njegovi tovariši. Dvanajst francoskih vojakov je pregnal s položajev in jih odpeljal nazaj na naše poveljniško mesto.

Hitler je v samotnih urah pogosto govoril o politični prihodnosti Nemčije. Predvsem ga je skrbela razdelitev rajha na številne majhne države. Številne nemške majhne države je primerjal s papirnatimi ostružki, ki jih je posamezno privezal na vrvico. Rekel je, da bi jih lahko en sam veter odpihnil. Če pa bi jih vse skupaj povezal v sveženj, jih tudi močan veter ne bi mogel premakniti. Tudi najpreprostejši človek med nami je razumel, kaj je hotel povedati.

Ignaz Westenkirchner

V bitki za materialne dobrine

Zahodna vojska dobi okrepitve, saj so bile znane enote na vzhodu osvobojene. Kaj to pomeni, lahko izmeri le tisti, ki je tu dolga leta stal v ognju materialnih bitk, tisti, ki - pokrit s posušenim blatom in krvjo - občuti zbadanje v pljučih, ki ga povzroča strupeni plin, in tisti, ki dan za dnem - rane, ki so jih razparali šrapneli, so

komaj brazgotine - tekmuje s smrtjo skozi artilerijski zaslon in željno spije polna usta kave ali poje suho skorjo kruha, kot bi bil najboljši kolač.

Rezervni pehotni polk 16, imenovan "List", v sestavi 6. bavarske rezervne divizije se bori v bližini Soissons, čeprav ni bil dopolnjen, izčrpan od krvi in streliva, sedem tednov ni imel svežih oblačil, izčrpan od prisilnih pohodov, premočen od dežja in si želi počitka. Dejansko so jih izčrpali boji, dejansko pa so rezerva za desnim bokom sedme in prve armade.

V resnici pa so 26. maja zvečer stali v prvih vrstah desnega zamaha in naj bi zdaj povozili sovražnika. Z Ailette gledajo na reko Aisne. Njihov poveljnik je Anton von Tubeuf, major. To je deveti poveljnik polka, ki "Listarje" vodi že pet dni. S seboj pelje tudi druge enote divizije čez znameniti in zloglasni Chemin des Darnes.

Ves polk med tekom in bojem kiha, saj so tla na debelo prekrita s plinom, ki ga je izstrelilo topništvo. Tu so strmi grebeni, prepadne vzpetine in "mesta čarovniškega plesa", ki so jih raztrgali šrapneli in krogle, iz požgane zemlje pa štrlijo iztrgane drevesne korenine in veje. Nadnje je treba dvigniti minomete, strojnice in strelivo, da bi jih postavili na položaj. V zraku pa neprestano surje in šumi razžarjeno železo vseh velikosti in oblik. Telefonske povezave od štaba polka do bataljonov in med bataljoni so nemogoče. Za sporočanje ukazov je nesporno pristojen kurir. S skoraj sanjsko gotovostjo se požene in skoči iz kraterja ter zadihan leti med detonacijami z dvigajočimi se fontanami jekla, ognja, zemlje in dima prek lukenj, tramov in trupel, v peklenškem šumu sršenjega gnezda iz jeklenih oklepnikov. Če mu v goreči zmedi smrti ne uspe prenesti sporočila ali ukaza do pravega človeka, potem gre celotna operacija v nič in železna volja tega napredujočega klina bočnih borcev se sesuje v neuspeh. Poleg poveljnikov zdaj nosi usodo in izid te bitke v svoji glavi, v svojem žepu, v svojem znanju in pogumu.

Pet dni traja divja vojna v vseh svojih pojavnih oblikah in - kot že tolikokrat prej in tolikokrat pozneje - najbolj neutruđen, najbolj pogumen, najbolj neustrašen kurir polka teče, skače, poroča, sprejema ukaze in dirka od štaba do točke, od bataljona do poveljnika.

Po petih dneh se je polk zavihtel na 23 kilometrov dolgo sovražnikovo fronto, jo pogumno prebil in po dosedanjih podatkih zajel 400 ujetnikov, 16 topov, 100 brzostrelk, štiri tovornjake, 15 vagonov s strelivom in taborišče saperjev.

"Poleg dosežkov posameznih poveljnikov se je za bleščečo izvedbo napada treba zahvaliti predvsem kurirjem polka," je izjavil poveljnik R.I.R 16, imenovanega "List", Anton von Tubeuf.

1. junija 1918 je bil polk odlikovan s tem, da je njegov poveljnik prejel vojaški red Max-Josefa. 4. avgusta pa novi nosilec odreda Military-Max-Josef-Order von Tubeuf na prsi kaprala Adolfa Hitlerja položi Železni križ prve stopnje, najvišje in za navadnega vojaka v jarkih najredkeje podeljeno odlikovanje.

W. L. Diehl

Neposreden zadetek v poveljniški bunker

Okoli poldneva prinašajo kurirji nove ukaze za napad. Adolf Hitler je spet tam, neomajen in neutrujen pri opravljanju svoje nevarne dolžnosti. Pogosto prostovoljno prevzame najtežje naloge za enega ali drugega tovariša, vse do prednjih linij pod hudim ognjem.

Okoli 1:30 se začne drugi napad s podporo topništva. Izgube napadalcev na odprtem terenu so strašne. Le redkim uspe z bajonetom v roki prodreti v prve sovražnikove jarke in vzeti ujetnike. Dalje se ne morejo prebiti. Drugi bataljon zaman poskuša priskočiti na pomoč tovarišem, ki so bolj daleč spredaj. Vodja, rezervni poročnik Schubert, pade že med prvim napadom.

Poveljnik polka podpolkovnik Engelhardt se zdaj osebno odpravi na severni rob gozda. S terenskimi očali se seznanja z razmerami in izbrska najboljše mesto za napad na sovražnika. Toda pozorne oči so ga že opazile. Nadenj dežujejo strelji iz brzostrelk, razdirajo grmovje na desni in levi ter se zajedajo v drevesa. Po zraku šumijo rikote. Adolf Hitler in desetnik Bachmann se poženeta k njemu in ga pokrijeta s svojimi telesi. Poveljnik, ki ima moten pogled, začudeno vpraša Hitlerja: "Zakaj to?" "Ne želimo drugič izgubiti poveljnika polka," je skromen odgovor. V zahvalo mu poveljnik nemo stisne roko, kot da je vse to samoumevno.

17. november: Največ težkega sovražnikovega topništva. Pol ure prej je poveljnik brigade, njegova ekscelenca Grossmann, osebno izdal ukaz za razbremenitev izkrvavljenega polka List. "Poskrbite, da se boste vrnili," je nazadnje dejal podpolkovniku. Da bi prejeli ta ukaz, so poveljniki čet prišli v poveljniški bunker polka. Zaradi omejenega prostora so morali Adolf Hitler in njegovi tovariši za

kratek čas zapustiti bunker. Tam - to je kmalu po drugi uri - še en šepet. Enonočna eksplozija - neposreden udarec v poveljniški bunker polka.

Adolf Hitler prvi priskoči na pomoč. Pričaka ga grozljiv prizor. Med ruševinami ležijo mrtvi podčastnik za zveze Kreitmaier, podčastnik Wimmenauer in prejemnik ukaza. Težko ranjeni so še seržant Ostberg, polkovni pisar ter častnika-poročnika Oberer in Martin. Zdaj išče spoštovanega poveljnika. Ali je tudi on mrtev? Tam vidi podpolkovnika, ki s stokom pada nazaj, in sliši, kako momlja: "Hotel sem le služiti domovini!"

Hitler mu s skokom stoji ob strani. Podobno velja za tovarišico Bachmann. Poveljnikova pohabljena leva roka visi, njegova desna noga pa je rdeča od krvi - odlomek izstrelka je presekal glavno arterijo. Izguba krvi je velika; rešitev lahko prinese le hitra akcija. Hitler ne razmišlja dolgo. Hitro nad globoko rano položi mahovni obkladek in jo zaveže s telefonskim kablom, da bi ustavil močno krvavitev. Deluje, zasilni povoj je spreten in izpolni svoj namen.

Polkovni tovariš

Poslanec

Ponoči sem moral dvakrat prenesti sporočila tretjemu bataljonu v južnem sektorju Roeuxa. Spremljal me je Hitler. Na kratkem odseku smo lahko za dobrodošlo kritje uporabili železniški nasip. Toda kmalu smo ga morali zapustiti in prečkati odprt teren. Pot nas je vodila mimo dveh naprednih topniških položajev. Komaj smo se jima približali, nas je sovražnik pozdravil z morilskim ognjem. Seveda ta poraba streliva ni bila namenjena samo nam, temveč predvsem topovom, ki so morali vzbuditi Angležev sum. Če bi bil sam, se ne bi imel nobenih pomislekov, da bi se popolnoma skrnil. Nihče mi tega ne bi zameril. Najino sporočilo ni imelo nobene zveze z vojaškim delovanjem bataljonov. Če bi bilo tam nekaj ur pozneje, to ne bi pomenilo niti najmanjše razlike. Toda moj spremljevalec je bil drugačnega mnenja. Brez najmanjšega oklevanja je skušal - seveda pod uporabo vseh kritij - hitro nadaljevati pot skozi čarovniški kotel.

Med kurirji se pogosto zgodi, da morajo prečkati odprto ozemlje pod najhujšim ognjem, medtem ko je bilo zame takšno gibanje kljub letom, ki sem jih preživel v jarkih, nekaj novega. Seveda nisem hotel izgledati slabo in sem moral slediti. In šlo je dobro. Oba sva prišla z nevarnega območja brez poškodb.

Na poti nazaj smo se spet komaj približali topovom, ko se je sovražnikov ogenj spet začel. Seveda se tudi tokrat nismo mogli ustaviti in prepoteni, a nepoškodovani smo prispeli do zaščitnega nasipa.

V obeh naslednjih fazah bitke pri Arrasu me je Hitler še nekajkrat spremljal in vsakič sva odšla brez poškodb.

Tiste dni sem imel nejasen občutek, da ima ta poslanec izjemno srečo, in kaj je bilo bolj naravno kot to, da sem se v njegovi družbi počutil v manjši nevarnosti.

Prednji tovariš

Neznani vojak

Med poveljnikovim predavanjem - govoril je o razmerah in izboljšanju naših položajev - se je odprla zavesa in vstopil je Hitlerjev glasnik. Pozdravil je (kolikor je bilo glede na nizko višino kaverne mogoče) in izročil pisno sporočilo. Poveljnik ga je prebral, ne da bi prekinil svoje predavanje, in dal glasniku znak, da lahko odide. Ko se je za njim zaprla zavesa, je major prekinil svoj govor in s premikom proti zavesi ter s povišanim glasom dejal: "Ko pošiljam tega poslanca, vem, da bo nalogo opravil prav tako dobro, kot če bi jo opravil najboljši častnik mojega polka."

Ta pohvala nas je, razumljivo, najbolj osupnila. Ker smo majorja von Tubeufa že dolgo poznali kot poveljnika, ki je pohvalil le v najredkejših primerih, je bila ta pohvala še posebej pomembna, ko je bila izrečena vojaku, za katerega je poveljnik komaj vedel, kako se imenuje.

Poročnik Adolf Meyer

Vir: SS Leitheft, december 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

November 1934 September 1979 26. April 2017 (132)

Der Kampf geht weiter !

Nachdem haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Absoluter von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verbrennung haben nicht abgesehen, die Kerne der gesamten Idee unseres heilig geliebten Führers Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind schwärz erbenhafte Völker und Rassenmenschen, deren Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer rassen Völkern. Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Die vorwärtliche Gegen ist eben dabei, das Volkstum - gegen alle wahren Völkern (Völkern) zu kämpfen. Seine Erhalt und Erweiterung, Überlebend und Rassenreinigung.

Oh "Lüge" oder "Lüge", als in "Wahlkampf" oder im "Brennend", als mit Propaganda und "Lüge" oder auf seine Schicksal wieder ist. Jeder Nationalsozialist ist seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Novičke NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prednje poročilo
Intervju z Molly
Tretji del

NSK: Vaši trenutni projekti so očitno povezani s filozofijo in umetnostjo.

Opilite svoje mnenje o vplivu teh tem na politiko.

Molly: Poskušam se vedno posodobljati fotografirajo, vendar se večinoma osredotočam na Adolfa Hitlerja in Vojsko Človeštva (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Zdaj sem na 21 straneh, a imam še veliko dela. Prevedenje druge svetovne vojne je absolutno minsko polje informacij. Ko slišiš informacije o eni stvari, najdiš še dve stvari, ki jih je treba razskriti. Prečisti se, kot da si arheolog, ki odkriva zakopano preteklost. Preteklost, za katero bi raje, da ne bi pršla na dan. Za preplavo informacij in slik se lahko ponovno zahvalimo internetu. Izjemno redke stvari so se z leti

the NEW ORDER
Number 179 (132) Founded 1979 April 26, 2017 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other society-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are new White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

Julian Stenker *Der Hitler Picture Book*
The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinrich Hoffmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance
IBORSEI

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!